

הזיקית

רנה גואיו

לפני שנים חיה על העצים לטאה קטנה שקראו לה זיקית. הזיקית לא הייתה מרוצה מעולם מהמראה שלה. למרות שהכל היה אצלה כפי שצריך, גם הכפיים, גם השיניים, גם העיניים הערמומיות וגם זנב שיכול היה לנוע לכל כיוון. ובכל זאת הזיקית לא הייתה מרוצה מעצמה. "כל החיות בעולם מלובשות יותר יפה ממני" הייתה אומרת לעצמה. היא הסתכלה בקנאה על הציפורים העוברות בשמיים.. כמה הן יפות - הנה התוכים האדומים והירוקים, הקוליברים בני כנפי זהב, הקיכלים כחולים ושחורים, העקעקים עם כתמים לבנים על כנפיים! ולזיקית לא היה אפילו מקור ולא נוצות. היא ישבה על ענף ומלמעלה הביטה על קרחת היער, שם הסתובבו חיות שונות. האריה, מכוסה בפרווה חומה. הפנתר במעיל מנומר וגם קופים

בעלי שערות ארוכות.

ולזיקית מסכנה לא הייתה כל פרווה. אפילו לא שיער אחת! היא הייתה לגמרי ערומה. הזיקית הרגישה את עצמה האומללה ביותר מכל צורות החיים, כי לא היה לה כל לבוש.

כמה שהיא סבלה! כמה שרצתה גם היא שיהיו לה בגדים יפים כמו לחיות אחרות!

ויום אחד, כאשר לא יכלה כבר לסבול יותר את האי-צדק, היצור הקטן הזה פנה לכפר, שבו חיו

בני-אדם. שם היא מצאה חייט שידע לתפור בגדים יפים בכל הצבעים ואופנה. "שלום חייט" אמרה הזיקית. "שלום לטאה" ענה האומן "מה הביא אותך לביתי?" "אנא, תפור לי בגד" ביקשה הזיקית "הייתי רוצה כובע עם נוצה, כמו של ציפור, וגם מעיל פרווה כמו של האריה. תכין לי בגדים הטובים ביותר

שרק אפשר לחשוב. הביט עלי - אני ערומה, ערומה לגמרי.."
"ראו-נא על החרק הזה" צחק החייט בפה מלא "מה? את חושבת שאני תופר בגדים ללטאות? נו, הסתלקי מכאן מהר!"
הזיקית יצאה ליער. היא הרגישה מאוד אומללה. נראה היה לה שכל חיה מצביעה אליה וצוחקת: "הביטו, לטאה! היא ערומה! ערומה לגמרי!"
יום אחד, אחרי גשם, מעל היער הופיעה קשת בענן. וכמה צבעים היו עליה - סגול, כחול, ירוק, צהוב, כתום, אדום!
הזיקית התקרבה לבסיס של הקשת הנפלאה הזו וקפאה בתדהמה. ואז היא שמעה קרוב-קרוב אליה קול שקט מאוד:
"זיקית. זיקית."
"מי קורא לי?" שאלה.
"אני פיה.. אולי שמעת עלי, לטאה?"
"בוודאי שמעתי. את רוח היער. אך עוד מעולם לא ראיתי אותך."
"אף אחד לא יכול לראות אותי. אי-אפשר להבחין

היא טיפסה עוד יותר גבוה והגיעה כבר לשכבה הסגולה. המשיכה לטפס מעל הגלים, עצמה את עיניה ושטה, שטה כמו בים עד שהגיעה לצבע אדום נוצץ וצבע כתום כמו של קליפת התפוז. נדמה היה לה שתוך כדי שחיה הזו היא נעשית פעם כחולה, פעם ירוקה או אדומה. אך כשבסוף הגיעה לרום הקשת היא לא הצליחה להיאחז שם והתחילה שוב לרדת. בשום אופן לא יכלה להיעצר וגלשה מצבע אחד לשני על הדרך

בי בין העלים ופרחים. אבל אני רואה ויודעת הרבה. למשל אני יודעת שאת עצובה..."
"כן, אני עצובה!" קראה הזיקית "כי אני אומללה מאוד. אילו רק ידעת כמה אני אומללה, פיה יקרה!"
"אני יודעת הכל" ענה הקול "את חושבת עצמך אומללה כי את ערומה ואין לך בגדים יפים מפרווה או נוצות, כמו אצל חיות יער אחרות. נכון?"
"כן, פיה יקרה.. ואולי את תרצי לעזור לי להשיג בגדים כלשהם?"
"טוב" אמרה הפיה "את רואה את הקשת בענן הזו? יש לך ציפורניים חדות על כפותייך. תפסי בהן את הקשת ועלי עד למעלה. ואז אתן לך בגד פלאים חגיגי, שאין לאף אחת מהחיות."
הזיקית לא חיכתה יותר. היא התחילה לטפס על הקשת ומהר עבדה בציפורניה החדות. בהתחלה מצאה את עצמה בצבע צהוב, אחר כך עברה לירוק. אחר כך קפצה מצבע לצבע עד שמצאה את עצמה בכחול.

צבע ירוק נהדר..
עכשיו בסוף הזיקית
נעשתה מאושרת!
מעכשיו היא
מתלבשת יותר יפה
מכל יתר חיות ביער
וכל יום הופך לה
לחג גדול.
ובלילה,

כשהציפורים
והחיות נרדמות בקנים ובמאורות שלהם, הזיקית
חולמת חלומות נהדרים. היא שוב מטיילת על
הקשת בענן, רוחצת בגלים רבגוניים ושומעת
צחוק שקט של הפיה הטובה.

*

מעניין – איזה צבע מקבלת הזיקית בלילה?

המעוגלת של הקשת בענן.
היא נפלה למטה, במקרה התיישבה על ניצן של
פרג והתחילה להתנדנד בו הנה והנה, בלי להבין
בדיוק מה קורה לה.

ובאותו הרגע עברה מעליה קיכלי.
"הביטו, הביטו! מה קרה לזיקית הקטנה שלנו?
היא נעשתה לגמרי צבעונית!"
וכך היה באמת. הגוף הגמיש של הזיקית נצבע
מראש ועד הזנב בארגמן מדהים. אך לא זמן רב
ניתן היה לזיקית לשאת את הבגד הזה. לקראת
ערב היא ירדה לנום בין עשבים ירוקים
וכשהתעוררה שמעה את קולו של קוף קטן:
"עמדו וטראו, מה קרה ללטאה שלנו? היא עכשיו
לגמרי ירוקה.."

ומאז, הודות לפיה הטובה, זיקית יכולה לבחור
לה בגד לפי טעמה. כשהיא נכנסת בסבך פרחים
עם עלי כותרת זהובים, העור שלה מקבל צבע
צהוב. כשהיא מטיילת על שפת אגם מים זכים
היא נעשית כחולה כמו השמיים. וכשהיא יושבת
בין העלים הירוקים על ענף של עץ מופיע עליה